

Arrest

nr. 263 075 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart Kosovaars staatsburger en Ashkali van origine te zijn. In maart 2019 kwam hij samen met zijn ouders naar België. Op 13 maart 2019 dienden verzoeker en zijn ouders een verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarden in het kader van hun eerste verzoek omwille van hun origine lastig gevallen te worden door andere burgers in Kosovo. Zo beschuldigde de vader van een klasgenoot verzoeker valselyk dat hij zijn gsm zou hebben gestolen, waarop het tot een handgemeen kwam tussen verzoekers klasgenoot zijn vader en zijn eigen vader. Daarenboven werd zijn zus A. in 2014 ontvoerd door iemand van de familie S. Nog op de dag van haar verdwijning, werd zij door de politie gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. Ze was aangerand en mishandeld. Verzoeker vreesde bij een terugkeer naar Kosovo opnieuw gelijkaardige problemen te krijgen en lastig gevallen te worden. Bovendien vreesde hij daar geen woning of werk te vinden. Op 3 februari 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van verzoeker en zijn ouders. Zij maakten immers niet aannemelyk actueel nog een vrees te hebben betreffende de ontvoering van verzoekers zus. Aangaande zijn problemen met medeburgers werd opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen veiligheidsproblemen zijn voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo en dat zij hoe dan ook niet aannemelyk maakten dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met medeburgers geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmodaliteiten. Tot slot werd betreffende de socio-economische problemen gesteld dat die op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Het door verzoekers ouders ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 2 juli 2020. Op 19 oktober 2020 werd door de Raad bij arrest met nummer 242 463 tevens het door verzoeker ingediende beroep verworpen.

Op 19 november 2020 dienden verzoekers ouders, zonder België te hebben verlaten, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek echter niet-ontvankelijk. Verzoeker diende op 18 december 2020 huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde alles te hebben verteld in het kader van zijn eerste verzoek. Zijn vader zou nog documenten opgevraagd hebben ter staving van de verkrachting van zijn zus, doch deze nog niet ontvangen hebben. Verzoeker vreest bij een terugkeer vermoord te worden. Hij voegt hieraan toe in Kosovo geen werk te zullen vinden en in België te willen integreren. Hij legde geen documenten neer in het kader van onderhavig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat: "uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat u niet concreet aantoonde dat u een actuele vrees heeft in uw land van herkomst, noch dat er u geen nationale beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in geval van eventuele veiligheidsproblemen." Hij vervolgt eveneens op pertinente wijze: "Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt." De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat in onderhavig geval geen dergelijk element of feit in het dossier van verzoeker voorhanden is en motiveert: "U legde immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af die betrekking hebben op uw verzoek. U stelde integendeel louter dat u alles reeds vertelde in het kader van uw eerste verzoek (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U herhaalde dat u in Kosovo geen werk zou vinden (verklaring volgend verzoek, vraag 20). U stelde voorts dat uw vader bijkomende documenten heeft opgevraagd ter onderschrijving van de verkrachting van uw zus (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de loutere hypothese dat u mogelijk in de toekomst nieuwe documenten zou kunnen neerleggen, geenszins volstaat als element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk zou vergroten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de ontvoering en verkrachting van uw zus an sich niet door het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken werden. U herhaalde verder nog te vrezen vermoord te worden en stelde dat de regio Peje een gevaarlijke regio is (verklaring volgend verzoek, vraag 6, 19). Uit deze blote bewering kan evenwel geenszins een actuele, geïndividualiseerde of concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden aangenomen. Daarenboven haalde u evenmin elementen aan die erop kunnen wijzen dat u bij eventuele problemen bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse beschermingsmodaliteiten."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt niet terug te kunnen keren naar Kosovo, zeker nu niet gelet op de Coronapandemie, wijst de Raad er vooreerst op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad wijst er tevens op dat de neveneffecten van de coronacrisis louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ook de louter sociaaleconomische overwegingen aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift ressembleren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift ter gelegenheid van de nieuwe aanvraag duidelijk gezegd te hebben dat er nieuwe documenten opgevraagd worden ter staving van de verkrachting van zijn zus en acht het onzorgvuldig dat hem geen termijn werd gegeven voor de eventuele mededeling van deze bijkomende stukken. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing: "U stelde voorts dat uw vader bijkomende documenten heeft opgevraagd ter onderschrijving van de verkrachting van uw zus (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de loutere hypothese dat u mogelijk in de toekomst nieuwe documenten zou kunnen neerleggen, geenszins volstaat als element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk zou vergroten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de ontvoering en verkrachting van uw zus an sich niet door het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken werden." (eigen onderlijning), minstens werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker voegt ook thans geen stukken bij zijn verzoekschrift en kan niet overtuigen met zijn betoog.

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift te behoren tot een minderheidsgroep in Kosovo, de Ashkali, en hij zet uiteen dat deze bevolkingsgroep tot op heden nog gediscrimineerd wordt, waarbij hij naar algemene informatie verwijst. Verzoeker stelt dat hij in zijn afgelegde verklaringen doelt op de algemene levensomstandigheden voor de Ashkali's in Kosovo en dat hij dit ondersteunde door de gebeurtenissen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Uit deze diverse gebeurtenissen volgt naar zijn mening onmiskenbaar dat hij en zijn familie in Kosovo te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van mishandelingen, belaging en fysiek geweld omwille van hun afkomst.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de bestreden beslissing stellende dat hij opnieuw gewezen heeft op de algemene veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo en meent dat de verklaringen, die hij aflegde over zijn persoonlijke situatie in dit opzicht en in het licht van deze algemene onveiligheidssituatie dienen te worden beoordeeld, in het bijzonder de verklaring dat de regio 'Peje' een gevaarlijke regio is. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of zijn verklaringen werden getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming. Hij besluit dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en dat er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kan worden van willekeurige discriminatie.

Betreffende het in zijn verzoekschrift aangebrachte argument dat hij in zijn nieuwe aanvraag ook heeft meegedeeld dat de regio 'Peje' vanwaar hij afkomstig is een gevaarlijke regio is, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker voorbijgaat aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waaraan verzoeker niet slaagt afbreuk te doen: "U herhaalde verder nog te vrezen vermoord te worden en stelde dat de regio Peje een gevaarlijke regio is (verklaring volgend verzoek, vraag 6, 19). Uit deze blote bewering kan evenwel geenszins een actuele, geïndividualiseerde of concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden aangenomen. Daarenboven haalde u evenmin elementen aan die erop kunnen wijzen dat u bij eventuele problemen bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse beschermingsmodaliteiten."

De Raad beklemtoont verder dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker door de Raad in het arrest met nummer 242 463 op 19 oktober 2020 werd geoordeeld als volgt:

"3.2.2. Wat het behoren tot een minderheidsgroep, de Ashkali, en de door verzoeker geformuleerde vrees omwille van hun afkomst te worden gediscrimineerd betreft, wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeker doet een poging tot concretisering door te verwijzen naar de minderheidspositie die zij bekleden in de maatschappij, naar het leven in armoede, naar het ontberen van fysieke veiligheid, vrijheid van beweging, toegang tot onderwijs en openbare diensten en naar de werkloosheid. Hij bekritiseert de motieven van de commissaris-generaal door te betogen dat de situatie voor de RAE in Kosovo weliswaar verbeterde, zoals de commissaris-generaal motiveert, doch hieruit geenszins kan worden afgeleid dat er zich totaal geen onveiligheidssituaties meer zouden voordoen, noch dat de RAE niet meer het slachtoffer zouden kunnen worden van interetnisch geweld. Hij voegt toe dat het onveiligheidsgevoel bij de RAE zeker nog objectiveerbaar is en onderneemt andermaal een poging te concretiseren door te stellen dat hij en zijn familie heel wat hebben meegemaakt en zij nog steeds het slachtoffer kunnen worden van interetnisch geweld. Ondanks deze pogingen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het voeren van een algemeen betoog en het verwijzen naar algemene informatie, zonder evenwel precies aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Daargelaten dat zoals hoger werd vastgesteld de verklaarde problemen met de familie S. niet of weinig geloofwaardig of actueel zijn, is de vrees die verzoeker uit bij een terugkeer mogelijks opnieuw problemen te zullen kennen speculatief en hypothetisch. Evenmin volstaat een loutere verwijzing naar een algemeen artikel om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.3. De commissaris-generaal stelt daarenboven vast dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn familie voor de door hem aangehaalde veiligheidsincidenten geen of onvoldoende beroep hebben kunnen doen, of bij terugkeer naar Kosovo, zouden kunnen doen bij eventuele toekomstige problemen, hetzij met de familie S., hetzij met de belagers van A. en E., hetzij

met andere Kosovaarse burgers, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds beroep heeft gedaan op de politiediensten, hetgeen door verzoeker thans eveneens wordt bevestigd in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zij "post factum" optreden merkt de Raad voor de goede orde op dat de autoriteiten vanzelfsprekend pas kunnen optreden nadat zij op de hoogte worden gebracht van de feiten.

Verzoeker tracht echter de motieven van de bestreden beslissing in dit kader op de korrel te nemen door voor te houden dat hij echter geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten ter voorkoming van, noch als bescherming tegen de incidenten waarvan hij en zijn familie nog steeds het slachtoffer kunnen worden omdat zij behoren tot de RAE minderheid en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er op vele vlakken nog inspanningen moeten geleverd worden.

Verzoeker beperkt zich wederom tot een algemeen betoog, doch laat de uitgebreide en gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal onverlet, laat staan dat hij deze weerlegt. De commissaris-generaal zet enerzijds op uitgebreide en gemotiveerde wijze uiteen dat verzoeker niet alle realistische mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hoewel dit van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht. Zo bracht verzoeker, hoewel de politiediensten reeds op de hoogte waren van de ontvoering van de dochter van verzoeker, hen niet op de hoogte van het feit dat hij door familieleden van de dader dezelfde dag in elkaar geslagen werd. Dit wordt door verzoeker thans niet ontkend, noch weerlegd. Nochtans bestaat de bedoeling van het verwittigen van de politie er precies in beschermd te worden tegen belagers en escalaties te vermijden.

Anderzijds stelt de commissaris-generaal vast dat de politiediensten bij ander incidenten, zoals de verdwijning van verzoekers dochter, degelijk en correct optreden, hetgeen evenmin ontkend of weerlegd wordt door verzoeker. Tot slot wijst de commissaris-generaal nog op het gebrek aan voorbeeld waar verzoeker beweert dat veel misdadigers niet gestraft worden in Kosovo en dat verzoeker geen idee had of dit ooit gebeurde met iemand van de familie S.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk zinnig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Kosovaarse autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoeker zijn verklaringen waaruit zowel zijn gebrek aan handelen in bepaalde gevallen als de ondernomen acties door de politiediensten wanneer verzoeker wel een beroep op hen deed, blijkt.

Verzoeker komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken. Hij toont echter niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker voorhoudt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij met betrekking tot de problemen geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt."

Gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief geworden is. Waar verzoeker eerder aangehaalde elementen herhaalt en hierop verder borduurt, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Door het uiten van algemene kritiek en beschouwingen in zijn verzoekschrift, zoals zijn verwijzing naar de regio 'Peje' als gevaarlijke regio, dat niet zou zijn getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het

licht van de subsidiaire bescherming, en dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van willekeurige discriminatie, tracht verzoeker zich zonder enige concretisering te verschuilen achter een gebrek aan onderzoek van de huidige toestand. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat de reeds gemaakte beoordeling niet langer actueel of correct zou zijn. Hij slaagt er niet in de vaststaande beoordeling om te buigen, noch afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt hiermee immers nog steeds niet in concreto aannemelijk dat het hem en zijn familieleden in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er in dit kader op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het weze hierbij benadrukt dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te brengen. Algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordeling als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juli 2021, voert verzoekende partij aan dat zij behoort tot de Ashkali-gemeenschap en zij geenszins beroep kon doen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij wijst erop dat haar problemen begonnen nadat haar zus werd ontvoerd en verkracht en benadrukt dat haar autoriteiten niets doen voor haar gemeenschap. Voorts wijst zij op de algemene racistische reacties ten aanzien van haar gemeenschap en het gebrek aan tewerkstelling waardoor zij zal terechtkomen in een situatie van ernstige deprivatie. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat de informatie in het administratief dossier voor de Ashkali in Kosovo niet *up tot date* is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers, o.a. waar zij erop wijst te behoren tot en verwijst naar het racisme jegens de Ashkali-gemeenschap in Kosovo, het gebrek aan tewerkstelling, de ontvoering en verkrachting van haar zus, en waar zij aanvoert dat zij geenszins beroep kan doen op hulp of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten die volgens haar niets doen voor haar gemeenschap, tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en voorheen aangehaalde argumenten.

Verzoekende partij werpt hiermee echter, door dus louter slechts te herhalen, geenszins een ander licht op de grond in voormelde beschikking waar wordt vastgesteld als volgt:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift ter gelegenheid van de nieuwe aanvraag duidelijk gezegd te hebben dat er nieuwe documenten opgevraagd worden ter staving van de verkrachting van zijn zus en acht het onzorgvuldig dat hem geen termijn werd gegeven voor de eventuele mededeling van deze bijkomende stukken. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing: “U stelde voorts dat uw vader bijkomende documenten heeft opgevraagd ter onderschrijving van de verkrachting van uw zus (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de loutere hypothese dat u mogelijk in de toekomst nieuwe documenten zou kunnen neerleggen, geenszins volstaat als element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk zou vergroten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de ontvoering en verkrachting van uw zus an sich niet door het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken werden.” (eigen onderlijning), minstens werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker voegt ook thans geen stukken bij zijn verzoekschrift en kan niet overtuigen met zijn betoog.

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift te behoren tot een minderheidsgroep in Kosovo, de Ashkali, en hij zet uiteen dat deze bevolkingsgroep tot op heden nog gediscrimineerd wordt, waarbij hij naar algemene informatie verwijst. Verzoeker stelt dat hij in zijn afgelegde verklaringen doelt op de algemene levensomstandigheden voor de Ashkali's in Kosovo en dat hij dit ondersteunde door de gebeurtenissen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Uit deze diverse gebeurtenissen volgt naar zijn mening onmiskenbaar dat hij en zijn familie in Kosovo te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van mishandelingen, belaging en fysiek geweld omwille van hun afkomst.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de bestreden beslissing stellende dat hij opnieuw gewezen heeft op de algemene veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo en meent dat de verklaringen, die hij aflegde over zijn persoonlijke situatie in dit opzicht en in het licht van deze algemene onveiligheidssituatie dienen te worden beoordeeld, in het bijzonder de verklaring dat de regio ‘Peje’ een gevaarlijke regio is. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of zijn verklaringen werden getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming. Hij besluit dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en dat er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kan worden van willekeurige discriminatie.

Betreffende het in zijn verzoekschrift aangebrachte argument dat hij in zijn nieuwe aanvraag ook heeft meegedeeld dat de regio ‘Peje’ vanwaar hij afkomstig is een gevaarlijke regio is, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker voorbijgaat aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waaraan verzoeker niet slaagt afbreuk te doen: “U herhaalde verder nog te vreezen vermoord te worden en stelde dat de regio Peje een gevaarlijke regio is (verklaring volgend verzoek, vraag 6, 19). Uit deze blote bewering kan evenwel geenszins een actuele, geïndividualiseerde

of concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden aangenomen. Daarenboven haalde u evenmin elementen aan die erop kunnen wijzen dat u bij eventuele problemen bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse beschermingsmodaliteiten.”

De Raad beklemtoont verder dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker door de Raad in het arrest met nummer 242 463 op 19 oktober 2020 werd geoordeeld als volgt:

“3.2.2. Wat het behoren tot een minderheidsgroep, de Ashkali, en de door verzoeker geformuleerde vrees omwille van hun afkomst te worden gediscrimineerd betreft, wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeker doet een poging tot concretisering door te verwijzen naar de minderheidspositie die zij bekleden in de maatschappij, naar het leven in armoede, naar het ontberen van fysieke veiligheid, vrijheid van beweging, toegang tot onderwijs en openbare diensten en naar de werkloosheid. Hij bekritiseert de motieven van de commissaris-generaal door te betogen dat de situatie voor de RAE in Kosovo weliswaar verbeterde, zoals de commissaris-generaal motiveert, doch hieruit geenszins kan worden afgeleid dat er zich totaal geen onveiligheidssituaties meer zouden voordoen, noch dat de RAE niet meer het slachtoffer zouden kunnen worden van interetnisch geweld. Hij voegt toe dat het onveiligheidsgevoel bij de RAE zeker nog objectiveerbaar is en onderneemt andermaal een poging te concretiseren door te stellen dat hij en zijn familie heel wat hebben meegemaakt en zij nog steeds het slachtoffer kunnen worden van interetnisch geweld. Ondanks deze pogingen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het voeren van een algemeen betoog en het verwijzen naar algemene informatie, zonder evenwel precies aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Daargelaten dat zoals hoger werd vastgesteld de verklaarde problemen met de familie S. niet of weinig geloofwaardig of actueel zijn, is de vrees die verzoeker uit bij een terugkeer mogelijks opnieuw problemen te zullen kennen speculatief en hypothetisch. Evenmin volstaat een loutere verwijzing naar een algemeen artikel om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.3. De commissaris-generaal stelt daarenboven vast dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn familie voor de door hem aangehaalde veiligheidsincidenten geen of onvoldoende beroep hebben kunnen doen, of bij terugkeer naar Kosovo, zouden kunnen doen bij eventuele toekomstige problemen, hetzij met de familie S., hetzij met de belagers van A. en E., hetzij met andere Kosovaarse burgers, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds beroep heeft gedaan op de politiediensten, hetgeen door verzoeker thans eveneens wordt bevestigd in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zij “post factum” optreden merkt de Raad voor de goede orde op dat de autoriteiten vanzelfsprekend pas kunnen optreden nadat zij op de hoogte worden gebracht van de feiten.

Verzoeker tracht echter de motieven van de bestreden beslissing in dit kader op de korrel te nemen door voor te houden dat hij echter geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten ter voorkoming van, noch als bescherming tegen de incidenten waarvan hij en zijn familie nog steeds het slachtoffer kunnen worden omdat zij behoren tot de RAE minderheid en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er op vele vlakken nog inspanningen moeten geleverd worden.

Verzoeker beperkt zich wederom tot een algemeen betoog, doch laat de uitgebreide en gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal onverlet, laat staan dat hij deze weerlegt. De commissaris-generaal zet enerzijds op uitgebreide en gemotiveerde wijze uiteen dat verzoeker niet alle realistische mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hoewel dit van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht. Zo bracht verzoeker,

hoewel de politiediensten reeds op de hoogte waren van de ontvoering van de dochter van verzoeker, hen niet op de hoogte van het feit dat hij door familieleden van de dader dezelfde dag in elkaar geslagen werd. Dit wordt door verzoeker thans niet ontkend, noch weerlegd. Nochtans bestaat de bedoeling van het verwittigen van de politie er precies in beschermd te worden tegen belagers en escalaties te vermijden.

Anderzijds stelt de commissaris-generaal vast dat de politiediensten bij ander incidenten, zoals de verdwijning van verzoekers dochter, degelijk en correct optraden, hetgeen evenmin ontkend of weerlegd wordt door verzoeker. Tot slot wijst de commissaris-generaal nog op het gebrek aan voorbeeld waar verzoeker beweert dat veel misdadigers niet gestraft worden in Kosovo en dat verzoeker geen idee had of dit ooit gebeurde met iemand van de familie S.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk zinnig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Kosovaarse autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoeker zijn verklaringen waaruit zowel zijn gebrek aan handelen in bepaalde gevallen als de ondernomen acties door de politiediensten wanneer verzoeker wel een beroep op hen deed, blijkt.

Verzoeker komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken. Hij toont echter niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker voorhoudt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij met betrekking tot de problemen geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt."

Gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief geworden is. Waar verzoeker eerder aangehaalde elementen herhaalt en hierop verder borduurt, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Door het uiten van algemene kritiek en beschouwingen in zijn verzoekschrift, zoals zijn verwijzing naar de regio 'Peje' als gevaarlijke regio, dat niet zou zijn getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming, en dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van willekeurige discriminatie, tracht verzoeker zich zonder enige concretisering te verschuilen achter een gebrek aan onderzoek van de huidige toestand. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat de reeds gemaakte beoordeling niet langer actueel of correct zou zijn. Hij slaagt er niet in de vaststaande beoordeling om te buigen, noch afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt hiermee immers nog steeds niet in concreto aannemelijk dat het hem en zijn familieleden in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er in dit kader op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het weze hierbij benadrukt dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te brengen. Algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordeling als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

Met de louter algemene (en ontkenkende) opmerking ter zitting dat zij behoort tot de Ashkali-gemeenschap en zij geenszins beroep kon doen op de bescherming van haar autoriteiten, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij het voorgaande waarbij wordt vastgesteld dat zij, zoals eerder al bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, niet *in concreto* aantoont dat het haar met betrekking tot haar problemen of bij eventuele problemen in de toekomst in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt.

De algemene opmerking ter zitting dat de informatie in het administratief dossier inzake de Ashkali in Kosovo niet *up tot date* is, is geenszins van aard op het voorgaande, met name wat betreft de in Kosovo beschikbare beschermingsmaatregelen (voor RAE) en inzonderheid verzoekende partij haar nalaten deze uit te putten, een ander licht te werpen. Bovendien toont verzoekende partij niet (middels recente, objectieve en andersluidende informatie) aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Waar verzoekende partij wijst op het gebrek aan tewerkstelling (voor Ashkali) in Kosovo en betoogt dat zij (alzo) zal terechtkomen in een situatie van ernstige deprivatie, betreft dit niets meer dan een blote, niet in het minst verder toegelichte of onderbouwde bewering die zij geenszins met betrekking tot haar eigen persoonlijke situatie *in concreto* weet aannemelijk te maken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 2 juli 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS